Pregaria.cat

Entrada

Cendra

(Dimecres de Cendra)

“Sí, aquesta és la foto del meu fill. Va morir fa set anys. Un accident de moto. Per molt que he plorat, quan hi penso mai s’ha estroncat la font. Tenia 19 anys. Era pura vitalitat. Mitja hora abans ens va telefonar: “ara surto de la facultat, tinc molta gana”. Ja mai va arribar. Oh, per Déu, saps el que això representa per a una mare? No tens ni idea. Sento una ferida oberta al cor i en el fons d’ella la imatge viva del meu fill. El vaig, com sempre, millor dit com gairebé sempre, rient”.

Vam anar al cementiri amb un ram de flors. Era un matí clar, blau, transparent. Silenci. Un vent suau movia les blanques dels arbres. L’ombra dels troncs acaronava la terra.

“Mira és aquí. Saps, no vinc massa sovint. Penso que ja no hi és. De fet mai hi va ser-hi. El que vàrem enterrar no era ell. I ara deu restar només un grapat de cendra. Si vols posa les flors a sobre la làpida, que els hi toqui el sol. Sí, encara que tapin el seu nom, aquestes flors també aniran caient, i ben aviat es tornarà a veure el seu nom.”

Vas mirar atentament a aquella bona amiga de tants anys. Els seus ulls tenien quelcom de molt especial. Quin coratge!. Quina capacitat!, quina fe!!.

“Ets creient, Ernest. Et fa res que resem un parenostre?. Tu vas ser un bon amic del meu fill. Sempre parlava de les teves classes. Quan va morir eres als EEUU. . Oh, me’l recordes tant !!.”

Tot baixant del cementiri ens vam adonar que avui és el dimecres de cendra. Potser un fet casual. I també un dia per recordar que tenim un temps limitat. No som eterns en aquest món. És natural que un dia ens morim. Què en farem de la nostra vida? Hi som a temps! Avui hi som a temps.

Em va abraçar com una mare ho fa amb el seu fill. I em deia: “gràcies. Sigues sempre bona persona; que tinguis sort. Pensa que ell ara és com el teu àngel”.

No plorava. Havia ja esgotat tota l’aigua. Potser notava aquella nova, promesa per Jesús, que diu que brolla del fons del cor fins a la vida eterna.